

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4135/24
18.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Радмиле Радић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., са боравиштем у ..., коју заступа адвокат Предраг Поповић из Београда, П.П. 125, 11040 Београд, против тужених ББ из ..., са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Александар Попара, адвокат из Београда, Ул. Краљевића Марка 4 и ВВ из ..., ул. ..., коју заступа пун.Саша Косановић, адвокат из Београда, ул.Николаја Гогоља бр.30-в, ради утврђења, одлучујући о жалби тужених, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 1823/23 од 3.4.2024. године, у седници већа одржаној дана 18.9.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване жалбе тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 1823/23 од 3.4.2024. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев тужиље и туженог ББ за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Ставом првим изреке побијане пресуде Вишег суда у Београду П 1823/23 од 3.4.2024. године, усвојен је тужбени захтев тужиље АА из ..., па се утврђује да тужиља има право својине са уделом од још 1/2 идеалног дела на стамбеној згради у ..., у ул. ..., кат.парцела бр. ..., уписаној у лн. бр. ... КО .., што су тужени ББ и ВВ, дужни признати и трпети, као и да се на основу те пресуде тужиља може укњижити, као сувласник са 1/2 идеалног дела на предметној непокретности. Ставом другим изреке побијане пресуде, обавезују се тужени ББ и ВВ из ..., да тужиљи АА из ..., накнаде трошкове парничног поступка у износу од 2.060.000,00 динара.

Благовремено су жалбу против наведене пресуде изјавили тужени из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 ЗПП, побијајући је у целости. Трошкове другостепеног поступка тражио је тужени ББ.

Тужилја је благовремено одговорила на жалбе тужених. Трошкове другостепеног поступка је тражила.

Апелациони суд у Београду испитао је побијану пресуду у границама законских овлашћења прописаних одредбом члана 386 ЗПП(“Сл.гласник РС” бр.72/11, 49/13-одлука Уставног суда, 74/2013-одлука Уставног суда, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон), наставши да су жалбе тужених неосноване.

У спроведеном поступку није причињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити пресуда садржи повреду из тачке 12. ове законске одредбе, пошто су разлози о битним чињеницама јасни и непротивуречни стању у списима, и нема контрадикторности између разлога у образложењу побијане пресуде и њене изреке, те иста није противуречна самој себи и изведеним доказима, па се може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, родитељи парничних странака су плац у ул. ..., у ..., који се водио као њива, купили 1960. године, када су и започели изградњу куће, тако што завршили темеље и извели грубе радове на изградњи сутерена, без постављања прозора, врата, преградних зидова, паркета, без урађене канализације, изолације и бетонских стубова. Тај део куће до прве плоче и у grubим радовима, био је у лошем стању због старости и прокишњавао је, а састојао се од предсобља, мале собе и кухиње. Тако недовршени радови стајали су до 1978. године, када је ангажманом тужилје дана 27.02.1981. године, добијена нова грађевинска дозвола за изградњу стамбеног објекта на предметној парцели, када им је, као корисницима непокретности, одобрено извођење радова на изградњи нове породичне стамбене зграде П+1 спрат, од два трособна стана, у свему према овереном основном пројекту из 1960. године и допунском пројекту из 1981. године, чија укупна предрачунска вредност радова износи 1.595.627,12 динара. Према изјави Ов.бр. 595/1981 овереној пред Другим општинским судом у Београду 27.01.1981. године, ГГ и ДД, родитељи странака су дали одобрење сину ББ и кћерки, овде тужилји, да могу да дигну стамбени кредит за зидање породичне зграде, ради решавања стамбеног проблема. Према садржини изјаве од 25.02.1981. године, оверене у Општини Стари град, стоји да су током 1960. године изведени грађевински радови на изградњи сутерена зграде са завршеном плочом и да се на плацу налази 60.000 комада опеке, коју су набавили ранијих година и да поседују оплату и други грађевински материјал. Родитељи странака нису имали средстава за изградњу куће, јер је мајка била домаћица, док је отац био пензионер, па је намера корисника земљишне кат. парцеле, била да уступе право градње својој деци. Тужилја је и до тада финансијски помагала и родитеље и брата и сестру, јер је од 1966. године, била на раду у Немачкој. У циљу изградње објекта, родитељи су 16.07.1981. године, са тужилјом и туженим ББ, закључили уговор о преносу права својине на неизграђеном делу објекта по основу поклона, са по 1/2 исте и о преносу права коришћења плаца.

Тужена ВВ, њихова сестра изјаснила се тада да није заинтересована да учествује у градњи, јер није имала новца за изградњу, док је тужени ББ био заинтересован, али се такође није имао средстава за улагање у градњу. Тужени ББ је крајем 1975. године, дошао у Немачку да ради у тужилиној ..., а после 1981. године, почео је да таксира. Тужила је преузела на себе све трошкове изградње тако што је платила све накнаде и таксе, комуналне трошкове, припрему, пројекат и план градње, па је изградњу куће започела 1981. године. Градња куће је трајала од 1981. до 1985. године, у ком периоду је тужила дошла у ... и искључиво се бавила изградњом куће, за шта је ангажовала ..., која јој је издала потврду да је сва потраживања регулисала кроз окончању ситуацију од 06.12.1983. године. Стално је била присутна на градилишту, помагала је радницима, истоваривала и возила грађу камионом који је купила. У изградњу предметне куће уложила је новац добијен продајом куће у ... у ... (износ од 154.000,00 тадашњих динара). На плацу се налазило 60.000 комада опеке, коју су купили родитељи странака, а тужила је супругу тужене платила 275.00,00 динара, тадашњих, за 50.000 комада цигле. Она и тужени су закључили по два кредита на своје име, с тим што је тужила исплатила сва четири кредита, вршећи личне уплате по признаницама од дана узимања кредита, па до 26.08.1985. године, док је 26.08.1985. године, дала трајни налог банци да се са њене девизне штедне књижице, на којој је 1979. године, имала 55.525 ДЕМ, врши месечна отплата за сва четири кредита, јер се вратила у Немачку. Банка је обавестила тужилу да су 19.01.1990. године, након поступања по трајним налозима, због деноминације динара кредитне рате отписане. Вршила је уплату и по ратама уговора закљученог са Заводом за изградњу Града Београда, ради учешћа инвеститора у трошковима уређивања градског грађевинског земљишта и платила је израду комплетне инвестиционо-техничке документације за предметни објекат. За материјал за изградњу платила је 1.529.417,00 тадашњих динара и 700 ДЕМ, док је за потребе изградње тог објекта, платила укупно 4.206.251,91 тадашњих динара. У оставинском поступку након смрти мајке, отац странака је изјавио да он и његова пок. супруга "немају ништа" са кућом и да би је требало издвојити из заоставштине. Покренут је парнични поступак у коме је донета правноснажна пресуда којом је усвојен тужбени захтев тужиле и туженог, па је из састава заоставштине иза пок. ДД, мајке странака, издвојена 1/2 предметне породичне стамбене зграде бр. ..., у Ул. ..., саграђена на кат.парцели бр. ... КО..., у њихову корист, што је тамо а и овде тужена, ВВ била дужна да призна и трпи. Тужени ББ својим радом није учествовао у изградњи куће, уз изузетак уложеног новчаног износа од 8.000 ДЕМ, док тужена није у изградњи учествовала било каквим улагањима. Према налазу и мишљењу судског вештака грађевинске струке од 05.05.2016. године, допуњеног 20.9.2016. године и 11.01.2017. године, грађевинска вредност предметне непокретности у време завршетка градње 1985. године, износила је 38.978.468,36 динара, док је тржишна вредност исте, у то време износила 54.172.724,89 динара. На дан вештачења, грађевинска вредност те непокретности износила је 16.403.825,37 динара, а тржишна вредност 76.538.878,90 динара. Тржишна вредност катастарске парцеле бр. ... у моменту преузимања плаца 1978. године, износила је 149.146,83 динара. Вредност сутеренског дела изграђеног почетком 60-их година на дан почетка градње приземља и спрата 1981. године, износи 1.177.709,41 динар, а вредност сутеренског дела изграђеног почетком 1960-их година, на дан вештачења износи 9.874.206,57 динара. Вредност објекта у 1985. години је дата на основу пројектне документације из списка, док је процена тржишне вредности објекта у 2016. години, у време вештачења, вршена на основу података РЗС. Пресудом

Другог општинског суда у Београду П бр. 3343/07 од 14.12.2009. године, која је делимично потврђена, а делимично преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Гж бр. 13463/10 од 12.05.2011. године, утврђено је да ништав и да не производи правно дејство уговор о поклону Ов бр. 1165/96 од 19.04.1996. године, закључен између оца парничних странака и туженог и усвојен је основни противтужбени захтев туженог ББ и утврђено да је ништав и да не производи правно дејство уговор о поклону закључен између тужиље и оца странака, Ов бр. 5996/96 од 17.04.1996. године. На основу решења Другог општинског суда у Београду, Дн бр. 5988/96 од 10.05.1996. године, утврђено је да се на основу решења општине Савски венац бр. 351-574/80-III-02 од 27.02.1981. године, пресуде Другог општинског суда у Београду Фи бр. 5005/91 од 25.03.1993. године, решења о дозволи за употребу општине Савски венац број 351-213/96-III-02 од 23.04.1996. године, уговора о поклону овереног код Првог општинског суда у Београду 19.04.1996. године под I/1 Ов.бр.1165/96 и пријавног листа РГЗ у Београду број 952-3-680/96 од 24.04.1996. године, дозвољава у ЗКУЛ ... КО ..., provedба промене по пријавном листу уписом куће к.бр. ... у Улици ... (спр. П+1) описаној у А листу као ЗК тело II, на кп. ... од 12,75 м2 и укњижба права власништва на истој кући у корист туженог ББ са 3/4 и тужиље са 1/4. Према изводу из ЗКУЛ ... КО ... у А листу под I уписана је кат. Парцела...земљиште без зграде од 12 ари и 75 м2 и под II, кућа кбр. ... у Улици ... (П+1), те је у Б листу ЗК тело I, у А листу уписано као друштвена својина, а ЗК тело II у А листу као власништво првотуженог са 3/4. Према употребној дозволи грађевинског објекта Општине Савски венац одељење за комунално стамбене и имовинско-правне и грађевинске послове од 23.04.1996. године, дозвољено је инвеститорима ГГ, АА и ББ, из ... улица ..., употреба изведених радова на изградњи породичне стамбене зграде висине П+1, која се састоји од 2 трособна стана, спољних димензија 12,54x11,39 метара, на кат парцели број ... КО..., у Улици ... Решењем Другог општинског суда у Београду О.бр. 2669/06 од 10.08.2006. године, утврђено је да су на целокупној заоставштини пок. ГГ бившег из ..., на имовини ближе описаној у изреци наведеног решења (непокретности ван Београда и новац на рачуну у банци) за наследнике по законском основу наслеђивања оглашена деца оставиоца, а странке у овом поступку, сви са по 1/3 идеалног дела целокупне заоставштине. Пресудом Другог општинског суда у Београду П. 5005/91 од 25.03.1993. године, која је постала извршна 02.05.1993. године, из састава заоставштине пок. ДД, извојена је 1/2 породичне стамбене зграде број ..., у корист тужилаца АА и ББ, што је тужена ВВ била дужна да призна и трпи, из образложења које пресуде произлази да су тужиоци у тужби тражили издвајање из састава заоставштине, наводећи да су деца оставиле и њеног супруга и да су својим средствима допринели изградњи предметне непокретности.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је нашао да је тужбени захтев тужиље основан применом одредби члана 24. до 26. Закона о основама својинскоправних односа, којима се регулише стицање права својине грађењем на туђем земљишту. Како је одредбом члана 24. став 1. тог закона, прописано да лице које може изградити зграду или другу грађевину (грађевински објекат) на земљишту на коме други има право својине (градитељ), стиче право својине и на земљишту на коме је изграђен грађевински објекат, као и на земљишту које је неопходно за редовну употребу тог грађевинског објекта, ако није знало, нити је могло знати да гради на туђем земљишту, а власник земљишта је знао за изградњу или се одмах успротивио. Ставом 2. тог члана прописано је да у случају из става 1. тог члана, власник земљишта

има право да за време од три године од дана сазнања за завршену изградњу, најкасније за време од десет година од завршене градње, тражи да му градитељ накнади вредност земљишта у висини његове прометне цене у време доношења судске одлуке.

Према налажењу првостепеног суда, очигледно је да родитељи парничних странака никада нису тражили од тужиље, нити од туженог да им накнаде такву вредност земљишта, већ су им дали сагласно одобрење да на кат. парцели на којој су они започели изградњу, наставе исту по добијању грађевинске дозволе од општине Савски венац, након добијања сагласности од родитеља, тужиља је позвала тужене, ради договора поводом изградње предметне куће, а за шта они нису имали средстава 1981. године, када је она започела изградњу на темељима и првој плочи коју су изградили њихови родитељи, а који део куће који се састојао од предсобља, мале собе и кухиње и био у лошем стању, због протекла година и прокишњавао је. Налазећи да је тужиља до 1985. године, новчаним средствима од кредита које је отплаћивала, те новцем од продаје куће у ..., као и од девизне штедње (јер је у Немачкој радила од 1966. године), изградила предметни објекат на плацу родитеља, улажући поред новца и свој рад и ангажовање у изградњи куће, што тужени нису уложили, осим што је тужени дао 8.000 дем, који износ је незнатан, првостепени суд је нашао да је тужиља својим радом и средствима изградила спорну непокретност у целости.

Ценећи чињеницу да је правноснажном пресудом Другог општинског суда у Београду П.бр. 5005/91 од 25.03.1993. године, усвојен тужбени захтев овде тужиље и туженог ББ и из састава заоставштине пок. ДД издвојена 1/2 предметне непокретности у њихову корист, првостепени суд је раније донетом пресудом П бр. 216/14 од 29.06.2020.године која је и потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6217/20 од 10.2.2021. године, првобитно донео одлуку да је на тој половини породичне стамбене зграде сувласништво тужиље и првотуженог већ утврђено правноснажном пресудом, руководећи се тиме да су, према образложењу те пресуде њих двоје својим средствима допринели изградњи куће, па је зато првостепени суд пресудом П бр. 216/14 од 29.06.2020. године био делимично усвојио тужбени захтев тужиље и утврдио да је сувласник на 1/2 идеалног дела непокретности која је предмет тужбеног захтева, нашавши да су испуњени услови прописани одредбом члана 24. Закона о основама својинскоправних односа у погледу стицања права својине грађењем на туђем земљишту од стране тужиље у односу на наведени удео на предметној непокретности. Истовремено, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиље у делу у коме је тражено да се утврди да је власник на целој кући, односно за још једну половину идеалног дела те непокретности, у ком делу је већ правноснажно пресуђено пресудом П 5005/91 од 25.03.1993. године, тако што су тужиља и првотужени сувласници на 1/2 породичне стамбене зграде, без обзира на околност што је утврђено да је скоро искључиво она својим радом и средствима изградила исту. Првостепени суд је одбио противтужбени захтев првотуженог, налазећи да својим радом и ангажовањем, изузев незнатног улагања од 8.000 дем, није могао да стекне искључиво право својине на предметној кући, пошто сходно правилима о терету доказивања није приложио, нити предложио доказе на околност свог доприноса у изградњи исте, због чега је одбијен његов противтужбени захтев, као у ставу трећем изреке побијане пресуде.

Одлуком Врховног Касационог суда Рев 305/21 од 22.12.2022. године усвојена је

ревизија тужиле и укинуте су пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6217/20 од 10.02.2021. године у ставовим првом и трећем изреке, као и пресуда Вишег суда у Београду П 216/2014 од 29.6.2020. године у ставовима другом и четвртном изреке и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење, у погледу преосталог дела захтева за утврђење права својине на спорној непокретности за удео од још 1/2 права својине.

Поступајући у поновном поступку у погледу преосталог дела захтева, првостепени суд је извео закључак да су се на страни тужиле стекли услови из одредбе чл. 24 и 26 ЗОСПО за стицање права својине на објекту који је изградила својим радом и својим средствима на кат.парцели на којој су у време изградње носиоци права коришћења били родитељи парничних странака.

Приликом одлучивања првостепени суд је правилно оценио да се у погледу пресуде П 5005/91 од 25.3.1993. године којом је усвојен тужбени захтев тамо тужилаца АА и ББ па је издвојена из састава заоставштине сада пок. ДД 1/2 породичне стамбене зграде број ... у Улици ... у .., саграђена на кп. бр. ... КО .., у корист тужилаца што је у тој парници тужена ВВ дужна да призна и трпи, не ради о пресуђеној ствари. Имајући у виду да наведеном правноснажном пресудом 1/2 породичне стамбене зграде издвојена из састава заоставштине сада пок. ДД (мајке странака), као и да је у том поступку пресуда (на основу признања) заснована на тврдњи тамо тужилаца да су заједно учествовали у изградњи спорног објекта, а да истом није опредељена висина сувласничких удела за сваког од њих.

Ово стога што, из правилно оцењених доказа пред првостепеним судом, чија се правилност оцене неосновано напада жалбом тужених, проистиче и утврђена чињеница да је тужилца преузела на себе градњу објекта у целости, те да између странака ББ и тужиле није постојао споразум о заједничкој изградњи објекта, нити о начину на који би се изграђени објекат изградио у сувласничкој заједници.

Супротно наводима жалбе тужених, као несумњиво је током поступка утврђено да је између тужиле и правних претходника тужених парничних странака постојао договор о томе да на започетим постојећим темељима тужилца изгради објекат – (уговор о градњи), као правни основ за стицање права својине грађењем у смислу члана 22. став 1. Закона о основама својинскоправних односа, односно уговор по којем ће тужилца изградњом грађевинског објекта 1981. године, користећи темељ сазидан шездесетих година двадесетог века, од стране правних претходника парничних странака и уз њихову сагласност стећи право својине на будућој изграђеној породичној стамбеној згради. Истовремено, постоја је споразум између родитеља странака с једне стране и тужиле и туженог ББ с друге стране о изградњи стамбеног објекта ради решавања њиховог стамбеног проблема.

Међутим, како је у реализацији тог споразума као градитељ учествовала искључиво тужилца, како новчаним средствима, тако и личним радним ангажманом то је правилан закључак првостепеног суда да је тужилца градњом стекла право својине на целом објекту и да између тужиле и ББ није постојао уговор о заједничкој градњи. Наиме, иако је намера родитеља била да уступи право градње својој деци, тужени ББ,

иако је првобитно имао намеру – он ипак у градњи није учествовао (осим са износом од 8.000 дем за који износ је првостепени суд правилно оценио као миноран у односу на вредност градње чије трошкове је сносила тужила и у односу на вредност изграђеног објекта). Чињеница да тужила у ранијем периоду градње док је улагала у градњу искључиво своја средства, а ни у време трајања оставинског поступка иза сада пок. Мајке ДД, 1993. године, није оспоравала туженом ББ могућност стицања удела на непокретности, указује најпре да је код тужиле постојала намера добродичног располагања тужилиним уделом у стицању права својине на изграђеном објекту на туженог ББ. Међутим, ова околност није супротна закључку првостепеног суда из побијане пресуде, зато што стицање удела у праву својине на страни туженог ББ нема свој основ у њиховом споразуму о заједничкој градњи нити у учешћу у градњи од стране туженог. Како је тужила овом тужбом и током поступка јасно изразила одсуство намере да било који удео уступи добродично туженом ББ, то је правилно првостепени суд утврдио удео у стицању на страни тужиле, поред већ досуђене 1/2 још за удео од 1/2 у праву својине побијаном одлуком, а адекватно њеном 100% доприносу градњи стамбеног објекта који је предмет захтева из тужбе.

Неосновано се жалбом тужене ВВ указује да она не може имати својство странке у овом поступку те да се у односу на њену правну ситуацију ништа није променило пресудом, а ово стога што ова тужена у овом парничном поступку има положај странке као правни следбеник оца странака ГГ према којем је иницијално био усмерен захтев из тужбе, а који је у међувремену преминуо и као таква има положај нужног супарничара који је морао бити обухваћен тужбом.

Неосновано се жалбом тужених истиче да је побијана пресуда заснована искључиво на исказу тужиле и на писменом налазу и мишљењу вештака, јер је првостепени суд поступајући на основу одредбе члана 8. ЗПП, ценио сваки доказ засебно и све доказе заједно, на којин начин је правилно утврдио чињенично стање које је изложио у побијаној пресуди, те вештак није погрешно утврдио допринос родитеља који су купили плац ..., имајући у виду да су родитељи започету изградњу поклонили тужили и туженом ББ, да би исти наставили са градњом, али првотужени није имао средстава, па је изградњу преузела тужила, која је за ове радње имала сагласност родитеља, на основу оверене изјаве Ов број 595/1981. Родитељи су дали одобрење њој и првотуженом да могу ради зидања породичне стамбене зграде, да дигну стамбени кредит и да ставе хипотеку на зграду, а што су тужила и тужени ББ учинили, формално подигавши свако по два стамбена кредита, али које је у целости исплатила тужила. Стога се неосновано жалбом тужених истиче да је првостепени суд погрешно утврдио да је улога ББ незнатна у изградњи куће и да износи само 8.000 дем, имајући у виду да је та чињеница утврђена налазом вештака актуара, без обзира на наводе те жалбе да су закуподавци приликом издавања предметне куће биле парничне странке и њихов отац, а да је закупнину узела тужила и уложила у изградњу куће, пошто је пре издавања, кућа изграђена скоро искључиво средствима тужиле. Неосновано се жалбом тужених утврђује да суд погрешно образлаже да је тужила туженима исплатила износ од 275.000,00 динара за 50.000 комада цигле, што противуречи исказу тужиле имајући у виду да је на основу признанице у списима од 01.08.1981. године, утврђено да је тужила ЂЂ, супругу тужене ВВ, исплатила износ од 275.0000,00 тадашњих динара на име 50.000 комада цигле, а што је обухваћено налазом судског вештака актуара.

Неосновано се жалбом тужених истиче да тужиља има само облигационо-правни захтев за исплату средстава које је уложила у градњу куће, на темељима које су подигли родитељи и на плацу који су они добили на коришћење, с тим да су имали и грађевинску дозволу из 1960. године. Међутим, тужиља је морала да издејствује нову грађевинску дозволу 1981. године, да би поново започели са изградњом она и брат, али у току које градње се испоставило да је новац углавном обезбеђивала тужиља, због чега је и донета побијана одлука у односу на преосталу половину куће.

Неосновано се жалбом тужених истиче да иако је стицање сувласништва по основу заједничке градње у конкретном случају претпоставка да се улагањем средстава стичу одговарајући сусвојински удели, у конкретном случају споразум тужиље и првотуженог са родитељима је био да им у односу на заједничку градњу објекат припадне са једнаким деловима. Међутим, без обзира на оверену изјаву родитеља Ов број 595/81 од 27.01.1981. године, којом су првотуженом и тужиљи дали одобрење да могу да дигну стамбени кредит за зидање породичне зграде ради решавања стамбеног проблема, те иако су им уговором о поклону од 16.07.1981. године поклонили започету зграду на адреси у улици ... и то сваком по једну идеалну половину, уједно преносећи им право коришћења парцеле на којој се зграда налази (број ... КО...), чињеница је да споразум између тужиље и туженог о заједничкој градњи није постојао, нити је такав могао бити реализован, имајући у виду да је тужиља несумњиво улагала у изградњу, док је улагање њеног брата утврђено у износу од 8.000 дем, према налазу вештака.

Стога одобрење за градњу које им је отац дао и његово уверење да ће заједнички зидати, а што се није реализовало, не може бити на штету тужиље, па је неоснован навод жалбе да је тужиља, као сувласник, морала да има изричиту сагласност туженог, као сувласника да би улагала више од њега и да би по том основу стекла већи сувласнички удео, будући да њихов отац није био власник ове куће, као што није била ни њихова мајка, па се не ради о пренетом сувласништву на првотуженог од оца, већ о искључивом власништву тужиље на кући стеченом градњом од њених личних средстава. Осим тога учињеним поклоном започете градње заправо је пренето право градње које је искористила само тужиља а не и тужени ББ, и по основу тог уговора не може црпети право својине на изграђеном објекту.

Приликом одлучивања, овај суд је имао у виду и остале наводе жалбе, али их не образлаже посебно јер не могу довести до другачијег повољнијег по жалиоце исхода спора, а сходно одредби чл. 396 став 1 ЗПП-а.

Имајући у виду све наведено одлучено је као у изреци пресуде на основу одредбе члана 390 ЗПП.

Потврђена је на основу одредбе чл.401 тачка 2 ЗПП-а и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде, јер је донета правилном применом одредаба чл.150, 153 и 154 ЗПП-а, с обзиром на исход спора и постигнути успех странака. Трошкови су одмерени правилном применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, важеће у време доношења одлуке и Таксене тарифе, важеће у време предузимања радње.

Одбијен је захтев тужиље и туженог ББ за накнаду трошкова другостепеног поступка имајући у виду да тужени није успео у поступку по жалби, а да издатак на име састава одговора на жалбу није нужни трошак, па је ова одлука донета на основу члана 161. став 1 у вези са одредом чл. 153 и 154 ЗПП.

**Председник већа-судија
Радмила Радић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић